

Van half acht tot negen 's morgens
posten op de pier van Tarifa

Op donderdagmorgen 24 september zat ik ereloge. Ik had mezelf verankerd tussen de stelling van het havenlicht en de betonnen rand van de oostelijke pier van het haventje van Tarifa. Hoe hoger de zon steeg, hoe beter het zicht werd op de "Straat van Gibraltar". Ik had een vrije doorkijk met op de achtergrond de vage contouren van het Afrikaanse Atlasgebergte. Tegenover mij rechts, lag een vlakke rots in "zee" waarop militair Spanje zich had genesteld; met op de uiterste punt een hoge vuurtoren. Wat zou ik daar graag hebben gezeten, want daar, in het verlengde van die toren, speelde zich een en ander af

Boven de op wacht staande kadetten van de marine, krijsten nog enkele late gierzwaluwen, toen ik met de auto het haventerrein opdraaide. Ik reed onder een ereboog van kleine mantel- en geel-voetzilvermeeuwen door om de uitkijkpost te bereiken. Ik kreeg geen tijd om te denken aan het koude en vochtige "zitvlak"; vanaf de rots weerklonk de melodieuze roep van een blauwe rotslijster, boven het water vlogen de lachsterns af en aan en onder mij langs flitsten groepjes drieteenstrandlopers en een enkele oeverloper.

Maar ik was gekomen voor de zeevogels en Allah was met mij. In het verlengde van de vuurtoren naar links werd een stroming zichtbaar. Het water was steeds in beroering en tientallen vogels dromden er samen. Plotseling werd al die drukte mij duidelijk toen ik steeds meer staart- en ruyvinnen door het water zag dansen: er zwom een school bruinvissen rond! Gedurende al die tijd, dat ik er zat, verbleef de school in de vermoedelijk zeer voedselrijke stroming. Ik schatte er minstens twintig exemplaren. Hoe hoger de zon steeg, hoe beter het zicht werd op het unieke tafereel: biddende, duikende, zomaar wat zwevende vogels boven de golvende vinnen en daar tussendoor kleine groepjes donkere, zwaluwachtige lichtgewichten. Ik telde en noteerde, greep vervolgens nerveus naar de handboeken en zag mijn vermoeden bevestigd Laag boven het water dwarrelden kleine groepjes noordse bijlstormvogels dooreen, in totaal een twantigtal; broedvogels van de eilandjes in de Middellandse Zee.

Vermoedelijk had ik hier dus te maken met de ondersoort Puffinus, puffinus mauretanicus. Daarboven krioelden de meeuwen en sterns, de geelpootzilvermeeuwen en kleine mantelmeeuwen, veel lachsterns en een enkele dwergstern.

Vervolgens verschenen dertien Jan van Genten ten tonele. Draaiend en zwevend boven het water en regelmatig met samengeklampte vleugels als een vlijmscherpe speer het water doorklievend.

Het waren alle tweede- en derde jaars vogels.

In de verte doemden twee aalscholvers op, vermoedelijk kuifaalscholvers, eveneens broedvogels van de Middellandse Zeekusten. Wat laat kreeg ik daardoor wat overstekende roofvogels in de gaten, maar ik meende toch een buizerd en een visarend te onderscheiden. Hieromtrent geen zekerheid. Wel zeker was ik van de grote pijlstormvogels die ik inmiddels tussen de dansende ruggen van de bruinvissen zag doorzeilen. Ze kwamen niet gelijktijdig maar demonstreerden wel hetzelfde vliegpatroon: zes forse slagen en dan weer zeilen, soms naar links en naar rechts. Eén van beide vogels ging zelfs korte tijd op het water zitten; het moesten dus wel Kuhls pijlstormvogels zijn. Helaas bleven ze er niet lang.

Om half negen, toen de zon steeds feller scheen en het waarnemen moeilijker werd, liet ik het beton "los". Ik hield me nog even op met de "mantels" en de "geelpoten" om nog een kleine sensatie te beleven. Het "te-piet, te-piet" klonk wat ongepast in dit décor van tropisch schoon. Er meldden zich drie dwaalgasten: scholeksters !!!

Een ieder keek mij die avond (nacht) tevoren troebel aan toen ik na een stevige sangria-slok aankondigde dat ik de volgende morgen vroeg wilde gaan posten op de pier van Tarifa. Er zijn er die nog spijt hebben dat ze niet meegegaan zijn

Jl.B.

